

Mesterens Side, men ogsaa for det personlige Forhold mellem de paagjældende Parter. Det er meget rigtigt, som det ærede Medlem antydede, at der er mange Mestre, som vistnok have et meget ringe Tilsyn med, hvorledes det gaar med Lærlingene paa deres Værksteder; men det er netop det Forhold, man ønsker forandret. Den her omhandlede Bestemmelse er netop foreslaaet, for at der skal være en alvorlig Opfordring for Mestreene til at tage sig af Lærlingene i høiere Grad, end det nu er Tilfældet. Jeg skal indrømme, at det er en vanskelig Materie at lovgive om, idet det paa den ene Side er ønskeligt at træffe virkelig indtrængende Bestemmelser i Kontraktforholdet, og paa den anden Side maa der, da man hverken kan tvinge Mestreene til at tage Lærlinge og heller ikke Lærlinge til at gaa i Lære, anvendes en vis Sparksomhed i disse Bestemmelser, for at man ikke skal afstrække begge Parter fra at indlade sig med hinanden. Det forekommer mig, at Lovforslaget saa temmelig gaar den rette Vej, og naar det bliver underkastet en gennemgaaende Bearbejdelse, som jeg indrømmer, at det paa ikke saa faa Steder kan trænge til, tror jeg nok, at der kan komme noget ret Tilfredsstillende ud af dette Lovforslag. Jeg skal derfor, idet jeg vil se bort fra de andre Detailbestemmelser, som det ærede Medlem omtalte, med Hensyn til hvilke jeg tror, han paa flere Punkter var i en Bilsfarelse, slutte med at anbefale dette Lovforslag til Thingets bedste Velvillie.

Chr. Jensen: Med Hensyn til den Kritik, der er fremkommen over dette Lovforslag, skal jeg bemærke, at jeg ikke særlig vil gaa ind paa Enkelthederne. Jeg indrømmer, at der i dette Lovforslags enkelte Paragrafer kan være Ting at rette, Ting, som kunne være bedre, og som ere noget ubestemte; men det er nok muligt, at det meget ærede Medlem, som kritiserede Lovforslaget, og jeg ikke vilde komme til at stemme ganske ovenens i vor Opfattelse af de enkelte Bestemmelser. Der erf. G. en Lovbestemmelse, som siger, at en Mester skal have aflagt Svendeprov for at være kvalificeret til at antage Lærlinge, og det mente det ærede Medlem, ikke var heldigt. Jeg mener, at det er et saa heldigt Forslag, at jeg vilde være meget misfornøiet, hvis denne Fordring ikke blev stillet i Loven. Jeg mener, at den første Betingelse, man maa stille til en Mand, som skal oplære Andre i sit Fag, er den, at han har godtgjort at være i Besiddelse af og have opnaaet Duellighed i sin Gjerning, for at han skal

kunne meddele Andre noget af den Dvælse og Færdighed, han har opnaaet. Naar der er sagt, at det kan være vanskeligt for Noget at kunne faae Veilighed til at aflægge Svendeproven, da forholder det sig aldeles ikke saaledes. Enhver Svend kan faae Veilighed dertil. Kan han ikke faae den paa det ene Sted, kan han efter kort Tids Forløb faae Veilighed dertil paa et andet Sted, og det har jo ogsaa været en gammel Bestemmelse. Tidligere har man aldrig krympet sig ved at aflægge Svendeprover, den Gang det var fastslaet, at det skulde ske, og der viser sig i vor Tid at være stor Trang tilstede hos den opvøgende Slægt til at aflægge Svendeprover, idet de unge Mennesker sætte en stor Værdi i, naar de have udstaaet Læretiden, at kunne sige: „Vi ere virkelig Svende og have opnaaet Erkjendelse af at have den nødvendige Færdighed i vor Profession for at kunne være vel anbefalede Svende“. Jeg tror, det vilde være heldigt, at det kom til at staa fast en Gang for alle, at det, man stræber efter, er at bevise, at man er en dygtig Arbejder i den Gjerning, man har helliget sig til. Jeg tror derfor, vi maa holde paa, at denne Bestemmelse i Loven bliver staaende. Dernæst omtalte det ærede Medlem, at disse unge Mennesker kunde komme paa en forkert Hylde, og at det derfor ikke var heldigt, at de skulde være bundne saa lang Tid til en Lære. Ja, det har jeg ikke Noget imod. Der er mange, mange af os, som ere komne paa en forkert Hylde med Hensyn til vor Gjerning. Men der er saameget heller ikke Noget til Ginder for, naar en ung Mand har lært det ene Fag, og han føler sig overbevist om, at han er kommen paa en forkert Hylde, at han da kan hurtig gjøre en Forandring og komme paa den rette Hylde. Jeg har havt god Veilighed til at erfare dette, idet der er en Mand, der staar mig meget nær, som een Gang har været Væversvend og nu er en udmærket Maler. Han gjorde Svendestykke som Væver, da han var 18 Aar; men da han var 22 Aar, var han en dygtig Malersvend. Det er altsaa et Bevis for, at naar Folk mene, at de ere komne paa en forkert Hylde i deres Læretid, kunne de i Løbet af kort Tid sørge for at komme paa den rette Hylde. Jeg tror altsaa ikke, at det er noget Argument imod Loven, som her er gjort gjældende. Nei, den eneste rette Opfattelse af en saadan Lov er, at Lærlingen tvinges til at blive paa det Sted, hvor han en Gang er bleven sat i Lære. Kan han ikke opnaae at blive Svend af Nr. 1, kan han godt opnaae at blive en